

7 dies El personatge de la setmana

Francesc Riera Figueras

Enamorar-se de Jesús i de la Companyia

El superior de la Cova dóna el relleu amb els 500 anys de l'arribada d'Ignasi a Manresa en l'horitzó

Xavier Domènech

MANRESA

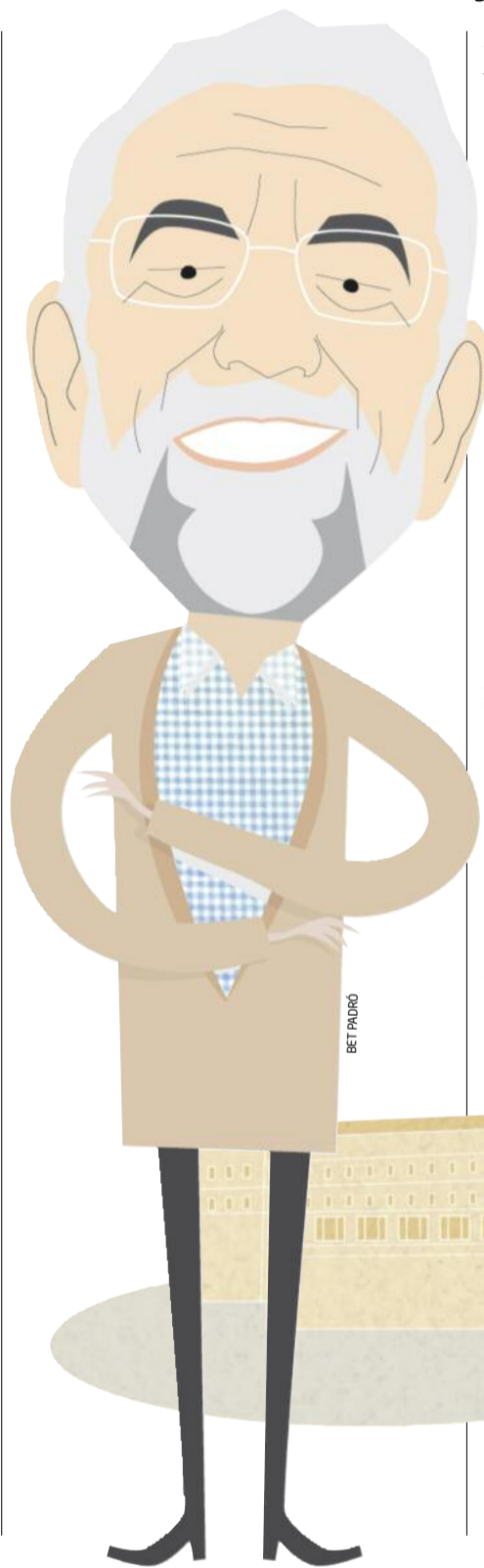

En la vida un s'enamora d'una persona, d'un projecte o d'una institució». Francesc Riera Figueras (Barcelona. 1942) es va enamorar de la Companyia de Jesús, una institució que és també un projecte i que té com a referència una persona, la de Jesús de Natzaret. «És un procés que comença amb la primera trobada i acaba en el compromís, després que en la coneixença un s'hi vagi trobant cada vegada més bé». Riera va començar aquest procés als 17 anys, i al cap de gairebé quatre dècades va ser nomenat superior de la Cova de Manresa, ciutat d'on prové una quarta part de les seves arrels (un dels seus avis).

Ara ha arribat el moment del seu relleu, i dóna pas al seu successor amb un balanç notable, ja que ha afrontat importants reptes en la posada al dia de la casa d'espiritualitat (abans, casa d'exercicis) i en els preparatius del 500 aniversari de l'arribada de sant Ignasi a Manresa. Un esdeveniment que la ciutat vol aprofitar com a dinamitzador de la seva presència en el món, com a atractiu turístic i com a revulsiu, en la mesura que sigui possible, de la transformació urbana d'una part de la ciutat. És el projecte Manresa 2020, que ha de servir perquè la ciutat i la Cova no es donin l'esquena, malgrat que la situació física del complex jesuític faci pensar en el contrari.

De fet, la relació entre la Companyia i la ciutat sempre ha existit, sovint amb intensitat. Aquests dies en què es programa el seu enderroc val la pena recordar que la Sala Ciutat va començar sent Sala Loyola, aixecada pels jesuïtes als terrenys que havia ocupat l'església de Sant Ignasi, enderrocada durant la revolució del 1936, i que el gran edifici situat a la seva dreta, que avui acull el Museu de la ciutat, havia estat l'escola de Sant Ignasi, construït i menat per l'orde fa més de quatre-cents anys. La Sala Loyola i les Congregacions Marianes eren exemples de presència activa en una ciutat en la qual, en alguns sectors, la gent es dividia entre «els de la Seu» i «els de la Cova».

Però també és cert que la casa d'espiri-

tualitat, el gran edifici neoclàssic bastit a cavall dels segles XIX i XX al costat de l'església barroca, acull sobretot visitants forans, d'arreu del món, que hi van a fer els tradicionals exercicis espirituals i altres activitats de reflexió i formació, i que tenen un contacte limitat amb tot el que es troba per damunt de la balma o a l'altre costat del torrent de (és clar) Sant Ignasi. Relligar Cova i ciutat no és doncs un propòsit gratuït ara que les Congregacions són un record infantil de la gent gran i que la Sala Loyola, inactiva i a punt d'enderroc, fa tres dècades que és un equipament municipal.

Francesc Riera ho ha tingut clar. Fins i tot per coherència ignasiana. Fa tres anys deia a aquest diari que «allò ignasià no és la Cova sinó Manresa. Per a nosaltres el Pou de Llum, l'indret on commemorem la seva Il·luminació, és molt més important que la Cova. De vegades dic que la plaça de Sant Domènec és més important que la Cova, perquè allà hi havia l'església i el convent dels dominics que van cedir un racó a sant Ignasi quan es trobava en l'etapa de la desolació (avui en diríem depressió), i pregava a Déu que el deslliurés de la temptació de llançar-se per un forat que hi havia a la vora. De vegades m'assec a Sant Domènec i penso que aquell és un lloc sagrat ignasià».

Quan el van destinar a la Cova, el nomenament el va «impressionar» perquè Manresa va fer per a sant Ignasi les funcions del noviciat: «el nen maco de Llorella, que als setze anys els seus pares havien enviat a la cort

Es va ordenar el 1970 i el va enxampar l'etapa «roja» de la Companyia, quan els seus sacerdots se n'anaven a viure als barris de la perifèria de Barcelona

Riera dóna el relleu a Lluís Magriñà Veciana, que ha estat un dels fundadors i director de l'ONG Intermón. Accedirà al càrrec als 68 anys d'edat

real per formar-se, es troba a Manresa amb la seva pròpia interioritat, i allà hi troba el misteri de Déu (els exercicis), viu en pelegrinatge (no té casa i l'allotgen per caritat, en esglésies o cases) i es fa pidolaire per estar al costat dels pidolaires».

Riera va ser novici després de cursar el batxillerat als jesuïtes de Barcelona, al carrer Casp. El seu pare volia que estudiés a Esade (més jesuïtes) i ell havia pensat en fer enginyeria elèctrica, però va optar per la vida consagrada. Es va ordenar el 1970 i el va enxampar plenament l'etapa «roja» de la Companyia, quan els seus sacerdots se n'anaven a viure als barris de la perifèria de Barcelona. Ell va estar dinou anys a Collblanc-la Torrada, a l'Hospitalet de Llobregat, «flicant-nos en tota mena d'activitats del barri, que si l'associació de veïns, que si els moviments polítics que al principi eren clandestins...».

Després d'una etapa com a secretari del provincial, el van fer director del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia. «És un centre que reuneix teòlegs i persones interessades en les ciències socials i humanes per fer reflexió sobre temes de fe i justícia». Qui n'hagi vist materials sap que tenen un contingut fortament social. «Hem tingut persones molt significades en el món social i el teològic amb visions no precisament conservadores».

Ara Riera dóna el relleu a Lluís Magriñà Veciana, que ha estat un dels fundadors i durant anys director de l'ONG Intermón. Accedirà al càrrec als 68 anys d'edat. Riera, ja dins la setantena, es queda a Manresa per fer-li costat. Només falten sis anys per al 2020.

SOM-HI

Salvador Redó

CAP DE FOTOGRAFIA DE REGIÓ7
sredo@regio7.cat
twitter: @sredomarti

EN L'HORA DE LA VERITAT VEUREM QUI ÉS QUI I QUI FA QUÈ

Les dretes i les esquerres espanyoles sempre s'han posat d'acord, s'hi posen i s'hi posaran, en la defensa de la pàtria espanyola; com ha de ser. Les dretes i les esquerres catalanes n'han fet, en fan i semblen que en faran, de la defensa de la pàtria catalana, camp de discòrdia; com no hauria de ser. Encara més, fins i tot en les files de l'esquerra catalana no han mancat divisions en nom del puritanisme patri. El tu menys, ha funcionat manta vegades, tanques com ha dinamitat la formació de propostes potents. Ningú no ha dit que el pas de nació autònoma a nació independent

hagi de resultar fàcil; una altra cosa és que molts milers i milers de catalans s'ho prenguin amb aire festiu, però la processó va per dins. Sabem molt bé qui tenim davant: un tren potent, fet de diferents vagons, cadascun amb el seu color i uns ocupants amb interessos vitals diferents però ben assegurats, ara comandats per una locomotora amb la marca PP i un altre dia amb una altra amb la marca PSOE. Continuant amb el símil ferroviari, la locomotora que consumeix un combustible inacabable que es diu nacionalisme espanyol té al davant un trenet de fira, amb vagons de coloraines, amb uns ocupants en per-

manent gatzara i amb una locomotora poc dimensionada que ara para, ara engega perquè el combustible anomenat nacionalisme català és menys consistent. En cas de topada, queda clar qui sortirà més masegat. Però és que la topada és inevitable perquè la via és única. N'hi ha alguns que s'ho miren des del paisatge i afirmen que la topada es pot evitar si un dels trens s'atura; però compte, perquè ningú no ens assegura que el gran tren ho faci i no ens passi per sobre enduent-s'ho tot. De fet, aquest pensament també s'ha convertit en combustible per no aturar-nos, ergo la sort està llançada.